

MARGÓ

A *BUKSZ* szerkesztősége a megalakulás utáni első években a szerkesztők intézeti szobájában, az MTA Történettudományi Intézetében működött. Első önálló irodája egy társbérlet volt: a Báthory utcában, 1993-ban befogadott bennünket a *Színház* folyóirat szerkesztősége, megengedte, hogy hetente egy napot használjuk az irodájukat. Ennél azonban sokkal nagyobb adomány lett, hogy a *Színház* szerkesztőségi titkárnője, Csomor Mártonné Margó a *BUKSZ* ügyeinek intézését is vállalta. Először arra figyeltünk fel, hogy az irodában géppisztolysorozat gyorsaságával, vagy egy dzsesszdobszóló sebességével zakatol az elektromos írógép. És amit Margó csinált, nemcsak villámgyors volt, hanem hibátlan is. Innen hamar jött az ötlet, hogy megkérjük, gépelje a mi cikkeinket is. Azután kiderült, hogy nemcsak a gépelésben van kivételes tehetsége, hanem a szervezésben is. Az írógépről hamar átállt a számítógépre. Nemsokára az ő kezében futott össze a *BUKSZ* készítésének, korrektúráinak, megrendeléseinek, elszámolásainak bonyolítása. Egy idő után

ő volt az, aki jókedvűen vagy néha kicsit harapósan noszogatót minket a határidők betartására. Mindig vidám volt, határozott, áradt belőle valamiféle biztonságot adó erő. Amikor azután el kellett mennünk a Báthory utcából, ő szervezte meg, hogy egy újabb társbérletbe költözzünk a

Színházzal a Németyölgyi úton. Órákon át cipeltük, pakolgattuk, rendezgettük vele a *BUKSZ* régi példányait, szerveztük a hirdetéseket, a bemutató esteket. Karácsonyi koccintáskor ő bontotta ki a pezsgőt, ő hozott süteményeket – több mint két évtizeden át ő volt a *BUKSZ* egyik legfontosabb tartóoszlopa. Néhány éve nyugdíjba vonult tőlünk – keveset láttuk azóta. És most érkezett a szívszorító, szomorú hír, hogy többéves súlyos betegség után meghalt.

Aki dolgozott már lapszerkesztőségben, tudhatja, milyen sokat jelent, ha egy jókedvű, energikus titkárnő szervezi a munkát. Miután hosszú órákon át folytattuk a magas röptű vitákat a szerkesztőség belső szobájában, sűrű cigaretta- és szivarfüstben, a cikkek filozófiai, szociológiai vagy történettudományos minőségéről, felüdülés volt kimenni Margóhoz egy kis „normális” emberi, baráti társalgásra, viccelődni, politizálni, anekdotázni. Ez marad meg az emlékezetünkben róla – szeretnivaló, szeretetre méltó társunk volt a lapcsinálásban, szerencsénk volt, hogy vele dolgozhattunk.